

Arrest

nr. 279 659 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Eritrese nationaliteit.

Op 10 februari 2020 dient de verzoekende partij een gezinsherenigingaanvraag in om haar vermeende echtgenote, mevrouw A. K. F., erkend vluchteling, te vervoegen in België.

Op 7 september 2020 werd aan de Procureur des Konings een advies gevraagd wegens vermoeden van schijnhuwelijk.

Op 20 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van het visum. De verzoekende partij tekent hoger beroep aan tegen deze beslissing, en op 2 maart 2021 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde bij arrest nummer 250.273.

Op 29 november 2021 wordt het visum toegestaan in toepassing van de artikelen 9 en 13 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

*“Commentaar: annulatie van de voorgaande beslissing door RVV
gezien geen conforme huwelijksakte voorgelegd + enkel kopie --> visum MVV art 9 (B17)*

dient nog een recent medisch attest en uittreksel strafregister voor te leggen

Voorwaarden voor de verlenging van de MVV :

De openbare orde of nationale veiligheid niet in gevaar brengen door zijn persoonlijk gedrag

Bewijs van samenwoning met de vervoegde persoon

Bewijs van zijn bereidheid tot integratie in de samenleving overeenkomstig art. 1 / 2 §3 van de wet van 15/12/1980

Niet / niet meer ten laste vallen van de Belgische overheid

Bewijs van studie, opleiding of werk

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

- *B17 : MVV, tijdelijk verblijf, beperkt tot 1 jaar - art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980.*
- *Gelieve de betrokkenen op de hoogte te brengen van het feit dat ze, in de ogen van de Belgische wet, juridisch gezien niet als gehuwd beschouwd worden, maar het visum wordt toegekend omdat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening gehouden heeft met andere bewijzen voor het bekomen van het genoemd visum.”*

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op. Deze luidt als volgt:

“Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10.2.2020 een visumaanvraag indiende met het oog op gezinshereniging met een erkend vluchteling. Verzoeker legde bij zijn gezinsherenigingsaanvraag een kopie van de huwelijksakte (orthodox Eritrees huwelijk) neer waarbij de datum niet leesbaar is.

Op 20.10.2020 werd een beslissing tot weigering genomen. In het arrest nr.250.273 van 2.3.2021 vernietigde de Raad deze beslissing omdat verwerende partij verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek daar het huwelijk tussen 2 Eritrese onderdanen gaat.

Op 29.11.2021 wordt de thans bestreden beslissing genomen, waarbij op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet een visum wordt toegekend. Daarbij worden, op grond van de discretionaire bevoegdheid van artikel 9 van de vreemdelingenwet, als voorwaarden voor verlenging opgelegd:

- *- De openbare orde of nationale veiligheid niet in gevaar brengen door zijn persoonlijk gedrag;*
- *- bewijs van samenwoning met de vervoegde persoon;*
- *- Bewijs van zijn bereidheid tot integratie in de samenleving overeenkomstig artikel 1/2, § 3 van de vreemdelingenwet;*
- *- Niet / niet meer ten laste vallen van de Belgische overheid;*
- *- Bewijs van studie, opleiding of werk;*

De gemachtigde heeft beslist op grond van zijn discretionaire bevoegdheid op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet een visum toe te kennen, waaraan een aantal voorwaarden gekoppeld worden. Een individuele beslissing is in beginsel één en ondeelbaar. Dit impliceert dat wanneer de Raad heeft vastgesteld dat in een ontvankelijk annulatieberoep een gegrond middel wordt aangevoerd, hij in beginsel de bestreden beslissing in zijn geheel vernietigt.

Verzoeker is nog steeds in Tel aviv en als hij de vernietiging vraagt van de beslissing waarbij hem een visum op grond van artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet wordt toegekend, dient de verwerende

*partij op te merken dat zulks hem geen voordeel verschaft, gezien hij bij vernietiging van het visum een nieuwe visumaanvraag moet indienen!
Het beroep is onontvankelijk.”*

De Raad kan de verwerende partij niet volgen in haar redenering. Het is niet betwist dat de verzoekende partij als echtgenoot van een derdelander die internationale bescherming geniet, verzocht om een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet betreft de vraag of de verzoekende partij een recht op binnenkomst heeft, hetgeen veel ruimer is dan een machtiging tot verblijf. Een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet betreft geen subjectief ‘recht’, maar een gunst waar verwerende partij zelf kan kiezen verschillende voorwaarden tot verlenging aan te koppelen.

De verwerende partij gaat er geheel aan voorbij dat de Raad de eerdere weigeringsbeslissing vernietigde op 2 maart 2021 bij arrest nummer 250.273. In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden zal de verzoekende partij geen nieuwe aanvraag moeten indienen, doch zal de verwerende partij zich dienen uit te spreken aangaande het gevraagde, zijnde het verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat het kleinste belang volstaat.

De exceptie van niet ontvankelijkheid wordt verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 12 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 10, 11, en 12bis van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het gezag van gewijsde.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS, 11 december 2015, nr. 233.222).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Uw Raad onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst Uw Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het visum werd aangevraagd op grond van een huwelijk dat in Eritrea werd afgesloten op 23 mei 2010.

Het gaat om een familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling – met wie de aanverwantschapsbanden al bestonden voor zij het Rijk betrad.

Uit het vernietigingsarrest van Uw Raad blijkt dat de gezinsherenigingsrichtlijn diende toegepast te worden, artikel 10 Vw., en dus niet nationaalrechtelijke gunstmaatregelen als voorzien door artikel 9 Vw.:

“De verzoekende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat er in casu toepassing diende te worden gemaakt van de gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting hiervan naar nationaal recht. Ook de gezinsherenigingsrichtlijn voorziet een mogelijkheid om controles uit te voeren op schijnhuwelijken. Evenwel dient in dergelijk geval rekening te worden gehouden met de interpretatie van het begrip schijnhuwelijk zoals uiteengezet door het Hof van Justitie. De verwerende partij kon in casu geen toepassing maken van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek om de gezinshereniging te weigeren” RvV nr 250 273 van 2 maart 2021

Dat verwerende partij nu stelt dat artikel 10 Vw. geen toepassing vindt, maar artikel 9 Vw. van toepassing is, maakt een schending uit van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest.

Verwerende partij kan ook niet rechtsgeldig toepassing maken van artikel 9 Vw. en verzoeker onttrekken aan de bescherming en garanties die gepaard gaan met het récht op gezinshereniging zoals voorzien door artikel 10 Vw.

Verzoeker is de echtgenoot van een erkende vluchteling die binnen de termijn van het jaar na erkenning als vluchteling om gezinshereniging heeft verzocht.

Verwerende partij heeft het dossier steeds als een dossier gezinshereniging voor een partner van een vluchteling behandeld, daarom is het het bureau GH vluchtelingen dat het dossier behandeld heeft, dus niet als een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw.

De documenten die verwerende partij heeft opgevraagd hebben geen betrekking op bijzondere humanitaire omstandigheden die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen, maar zijn documenten die aantonen dat verzoeker aan de voorwaarden van artikel 10 Vw. voldoet.

Het eenzijdig aanpassen van de wettelijke basis waarop verzoeker zich voor de visumaanvraag beroept kent geen wettelijke basis, en verwerende partij schendt er artikel 10 Vw., artikel 12bis Vw., artikel 7 van het Handvest en de motiveringsplicht mee.

Verwerende partij motiveert in de eigenlijke beslissing dat er een humanitair visum wordt uitgereikt in plaats van een visum op grond van artikel 10 Vw. omdat er geen conforme huwelijksakte werd voorgelegd doch enkel een kopie.

niet waarom de wettelijke basis om verzoeker tot verblijf te machtigen werd aangepast,.

Indien de echtgenoot van een erkend vluchteling geen authentiek document met betrekking tot het huwelijk kan voorleggen is de cascaderегeling van artikel 12bis, §5 en 6 Vw. van toepassing.

Verzoeker begrijpt dan ook niet hoe het mogelijk is dat de situatie waarbij een verzoeker gezinshereniging zijn huwelijksband niet met authentieke documenten kan aantonen en waar de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting ervan in de Vreemdelingenwet expressis verbis in voorzien, zou leiden tot de toepassing van artikel 9 Vw. en niet tot de toepassing van de bepalingen die exact als antwoord op dit soort situaties in het leven geroepen zijn.

Art. 10. § 1 Vw.:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)"

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.: "§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Een omzendbrief van 17 juni 20091 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband."

"3. "Andere geldige bewijzen" a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen" De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling."

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen" 1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband [...] 2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name : RvV X - Pagina 12 - Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; Vervangend vonnis; enz."

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2014/NL/1-2014-210-NL-F1-1.Pdf>)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van

richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren” Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

“1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden.”

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

De beslissing van verwerende partij om verzoeker het recht op gezinshereniging dat hij onder artikel 10 Vw. e.v. heeft te weigeren, en verzoeker in plaats daarvan de ‘gunst’ van een humanitair visum te verlenen, omdat de Eritrese huwelijksakte niet zou volstaan, terwijl verwerende partij kennelijk geen twijfels meer heeft over de authenticiteit van verzoekers huwelijksband met de referentiepersoon, is volstrekt onwettig, gezien artikelen 11 en 12bis Vw. expressis verbis voorzien in de situatie waarbij de echtgenoot van een vluchteling niet met officiële documenten zijn huwelijksband kan aantonen. Een dergelijke situatie wordt net voorzien door de Vreemdelingenwet en de Gezinsherenigingsrichtlijn, en kan geen aanleiding zijn om verzoeker zijn recht op verblijf en gezinshereniging te miskennen.

Verwerende partij doet alsof artikelen 11, §1, tweede lid Vw., artikelen 12bis, §5 Vw., artikel 12bis, §6 Vw. niet bestaan en dergelijke situaties aanleiding geven tot de toepassing van art. 9 Vw.. Concreet wil dit zeggen dat verzoeker zijn subjectieve recht op gezinshereniging wordt miskend, en hij in plaats daarvan de 'gunst' van een humanitair visum krijgt, een verblijfsmachtiging waarbij verwerende partij een discretionaire beoordelingsmarge heeft, waarbij de procedurele garanties voorzien in de gezinsherenigingsrichtlijn niet gelden, waarbij verzoeker een veel zwakker rechtsmiddel heeft, waarbij verwerende partij verlengingsvoorwaarden kan opleggen die veel verder gaan dan de voorwaarden voorzien door de Gezinsherenigingsrichtlijn, wat verzoeker in een precare verblijfspositie gebracht wordt, wat een impact heeft op zijn welzijn, waardigheid, en privéleven.

Zie bijvoorbeeld ook RvV, nr. 228 228 van 29 oktober 2019:

« Ce faisant, en requalifiant d'autorité la demande de visa « regroupement familial » introduite par la première requérante en demande de visa humanitaire, la partie défenderesse a délibérément privé la première requérante du bénéfice de plusieurs dispositions plus favorables et protectrices, sans toutefois répondre aux arguments que celle-ci développait dans son courrier du 24 juillet 2018 et à sa demande de pouvoir bénéficier des enseignements de l'arrêt de la CJUE du 12 avril 2018, et sans répondre à la question de savoir si les éléments ainsi mis en avant par la première requérante avant l'introduction de sa demande sont susceptibles de constituer des circonstances particulières ayant rendu objectivement excusable l'introduction tardive de cette demande »

Door verzoekers visumaanvraag onder artikel 9 Vw. te behandelen i.p.v. onder artikel 10 Vw. en voorwaarden te koppelen aan de verlenging van de verblijfsmachtiging waar verzoeker als echtgenoot van een erkend vluchteling die binnen de 12 maanden na erkenning de visumaanvraag heeft ingediend in de zin van art. 10, §2 5° lid Vw., voegt verwerende partij voorwaarden toe aan de wet en miskent ze dat verzoeker van rechtswege is toegelaten tot verblijf in toepassing van art. 10 Vw. ev.

Tot slot is het onaanvaardbaar dat een beslissing die een machtiging tot verblijf inhoudt, op andere gronden dan het verblijfsrecht gevraagd werd, met voorwaarden tot verlenging van deze verblijfsmachtiging, niet betekend wordt aan de verzoeker. Het maakt een schending uit van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de Europese Unie en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de Europese Unie.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofdte van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. De opgegeven motieven zijn vaag en voor verzoeker onbegrijpelijk. Verwerende partij miskent moedwillig de op haar rustende verplichting om toepassing te maken van artikelen 10 tot 12bis Vw. en de cascaderегeling en verzoekers verblijfsrecht als echtgenoot van een erkend vluchteling te erkennen.

Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing probeert de toepassing van Unierecht, met name de Gezinsherenigingsrichtlijn, en het handvest van Grondrechten van de Europese Unie, te omzeilen en poogt in plaats daarvan een louter discretionaire bepaling van nationaal recht toe te passen. De machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 Vw. zorgt ervoor dat verzoeker bij een weigering zijn verblijf te verlengen geen effectief rechtsmiddel heeft om zich op te beroepen, om dat het in voorkomend geval zeer de vraag zal zijn of de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals omgezet naar nationaal recht dan nog van toepassing zouden zijn.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet samen met artikel 8 van het EVRM in een effectief rechtsmiddel voor schendingen van het recht op gezinsleven.

Verzoeker geniet geen doeltreffende voorziening in rechte.

Gelet op het feit dat de huidige verblijfsmachtiging onder art. 9 Vw. de verlenging voorlopig laat afhangen van voorwaarden die niet onder artikel 10 Vw. ev. terug te vinden zijn, en die voorbijgaan aan het feit dat verzoeker de visumaanvraag tijdig heeft ingediend in de zin van art. 10, §2, 5e lid Vw. en van flexibele voorwaarden zou moeten genieten, en verdere verlenging overlaat aan wat verwerende partij daar naar believeen nog aan vereisten aan kan stellen, heeft verzoeker geen effectief rechtsmiddel.

Het maakt ook een schending uit van het gelijkheidsbeginsel. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat de wet vergelijkbare gevallen gelijk dient te behandelen. Er mag geen verschil in behandeling worden ingesteld tussen categorieën die zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Omgekeerd mogen wezenlijk verschillende categorieën niet identiek behandeld worden. Niet vergelijkbare gevallen dienen dus verschillend behandeld te worden.

Een verschil in behandeling (of een gelijke behandeling van niet vergelijkbare gevallen) kan enkel gerechtvaardigd zijn als het op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dit dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Ook dient er een evenredig verband te bestaan tussen de aangewende middelen en het beoogde doel (Arbitragehof 13 oktober 1989, nr. 23/89).

De Gezinsherenigingsrichtlijn laat geen onderscheid toe tussen het verblijfsrecht als gezinshereniger wiens documenten wel gelegaliseerd kunnen worden en een gezinshereniger van wie dit niet kan. Dat een echtgenoot van een vluchteling met wie de gezinsbanden reeds in het land van herkomst bestonden die tijdig een visum heeft aangevraagd om van de flexibele voorwaarden te genieten maar die de huwelijksband niet met officiële documenten kan aantonen een minder robuust verblijfsrecht krijgt dan een persoon in dezelfde omstandigheden die wel de huwelijksband kan aantonen maakt een ontoelaatbare ongelijke behandeling uit.

Dit schendt het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker haalt in zijn middelen de schending aan van :

- Artikelen 10, 11, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 10 en 11 GW,*
- Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29.7.1991,*
- Artikel 3 van de Wet van 29.7.1991, meer bepaald de formele motiveringsplicht,*
- Artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag,*
- Artikelen 7 en 47 van EU-handvest,*
- Zorgvuldigheids-, redelijkheids-, gelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel,*
- hoorrecht*
- Gezag van gewijsde.*

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de visumaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft bij zijn gezinsherenigingsaanvraag een kopie van de huwelijksakte (van de orthodox Eritrees huwelijk) neer waarbij de datum niet leesbaar is. In de beslissing van 20.10.2022 had gemachtigde van de Staatssecretaris verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek daar het huwelijk tussen 2 Eritrese onderdanen gaat en het huwelijk van verzoeker en de referentiepersoon niet erkend. In het arrest nr.250.273 van 2.3.2021 vernietigde de Raad dan ook deze beslissing.

Verzoeker betwist in zijn middel geenszins dat hij ter ondersteuning van zijn visumaanvraag een 'niet gelegaliseerde niet originele huwelijkscertificaat' heeft overgelegd.

In dat geval schrijft artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet het volgende voor: "§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast."

Verwerende partij heeft een eigen onderzoek gedaan waarbij verzoeker een interview heeft gehad in de ambassade in Tel Aviv en ook het advies van het parket werd ingewonnen.

In zijn advies is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

"Het document dat als huwelijksakte moet dienen, betreft een certificaat van een kerkelijk huwelijk. Hoewel in Eritrea een huwelijk kan gesloten worden in burgerlijke vorm (gemeente), in religieuze vorm (kerk) of op basis van het gewoonterecht, moet het huwelijk steeds bij de burgerlijke stand geregistreerd worden om officieel geldig te zijn. Een loutere kerkelijke huwelijksakte kan dan ook niet het bewijs leveren van een geldig huwelijk. In casu blijkt niet dat het huwelijk in Eritrea geregistreerd werd bij de burgerlijke stand. Bovendien is het document niet gelegaliseerd en kan de echtheid ervan derhalve onmogelijk gegarandeerd worden. Een Eritrese religieuze huwelijksakte is gemakkelijk na te maken. Er zou zelfs geen originele akte voorhanden zijn in het visumdossier. De foto's op de huwelijksakte ontbreken. Meneer heeft geen enkel officieel identiteitsbewijs. Het staat dus zelfs niet vast dat meneer werkelijk de man is die in de huwelijksakte als de echtgenoot van mevrouw wordt vermeld. Gearrangeerd huwelijk: Het huwelijk werd door de families van betrokkenen geregeld. Betrokkenen kenden mekaar niet voor de voltrekking van het huwelijk. Ze hebben mekaar slechts enkele dagen voordien ontmoet om het huwelijk te regelen.

Leeftijdverschil: Meneer is 9 jaar ouder dan mevrouw. Mevrouw was pas 18 jaar toen ze huwde.

Weinig tot geen huwelijksleven: Na het huwelijk d.d. 23.05.2010 hebben ze ongeveer 1 jaar samengewoond, doch als meneer toen in legerdienst was. was hij waarschijnlijk amper thuis. In november 2011 zagen ze mekaar voor het laatst. Meneer vluchtte immers weg uit Eritrea en belandde in Israël, waar hij thans nog steeds verblijft. Mevrouw vertrok in 2017 dan ook maar uit Eritrea. Via Soedan, Turkije en

Griekenland kwam zij op 20.10.2018 aan in België. Uiteindelijk werd ze op 13.09.2019 in België als vluchteling erkend. Van een enig huwelijksleven is er dus amper sprake geweest. Het is dan ook weinig realistisch dat een gearrangeerd huwelijk tussen 2 mensen die mekaar niet kennen en sindsdien ook amper de kans hebben gehad om mekaar beter te kunnen leren kennen, nu in België plots in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren.

Uit andere dossiers weten we intussen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat om op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.

Weinig relatiebewijzen: Er worden enkele conversaties op de smartphone voorgelegd die dateren vanaf eind 2019 tot nu. Dit is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen gedurende al die jaren een lange afstandshuwelijk hebben onderhouden.”

Het is de rechtbank van eerste aanleg die bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt dan ook geenszins aan de Raad toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend.

2. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker haalt aan dat er geen rekening is gehouden met al de elementen van het dossier en vooral dat er geen rekening is gehouden met ‘andere geldige bewijzen’ zoals vermeld in artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het interview van de referentiepersoon bij CGVS waarbij de referentiepersoon had verklaard religieus gehuwd te zijn, verzoeker betwist niet dat hij een niet origineel document (lees kopie) als huwelijksakte heeft voorgelegd. Bovendien was het advies van het Parket dat het om schijnhuwelijk zou gaan. De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van visumaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.

3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4. Verzoeker haalt aan dat het hoorrecht zou zijn geschonden.

Verzoeker heeft op de ambassade in Tel Aviv een interview gehad. Hieruit blijken de volgende elementen zoals opgenomen in het feitenrelaas van arrestnummer 250.273 van Uw Raad:

- - “ volgens de man huwden ze op 23/05/2010; het betrof een gearrangeerd huwelijk
- - huwelijksceremonie met ongeveer 20 personen
- - nadien een feest met +/- 50 personen
- - ze zagen elkaar voor het laatst in november 2011; toen verliet de man het land
- - de vrouw contacteerde hem toen ze in België was
- - volgens de man hebben ze altijd al contact gehouden, zelfs toen de vrouw op de vlucht was en in Soedan en Turkije zat De man bracht verder ook nog wat screenshots aan van hem en zijn echtgenote tijdens hun gesprekken.”

Schending van het hoorrecht is niet van toepassing gezien verzoeker is gehoord.

5. Waar verzoeker verwijst naar het arrest 268.111 van 11.2.2022 van de Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie. In arrestnummer 268.111 bevond verzoeker zich reeds in België terwijl in dit dossier verzoeker nog in het buitenland is, met name in Israël. Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Beroep is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In het arrest nr. 250 273 van 2 maart 2021, waarbij de vorige beslissing van de verwerende partij in antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij werd vernietigd, oordeelde de Raad onder meer als volgt:

“Zoals de verzoekende partij aangeeft in haar verzoekschrift, weigert de verwerende partij het huwelijk te erkennen, hierbij verwijzend naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, zodat zij geen gezinshereniging kan verkrijgen op grond van dit huwelijk.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk toepassing maakt van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek is zoals de verzoekende partij aanstipt, enkel van toepassing indien 1 van de echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft. Dit is in casu niet het geval aangezien het om een huwelijk gaat tussen 2 Eritrese onderdanen.

In dergelijk geval dient gekeken te worden naar het buitenlands recht, in dit geval het Eritrese recht.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat er in casu toepassing diende te worden gemaakt van de gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting hiervan naar nationaal recht. Ook de gezinsherenigingsrichtlijn voorziet een mogelijkheid om controles uit te voeren op schijnhuwelijken.

Evenwel dient in dergelijk geval rekening te worden gehouden met de interpretatie van het begrip schijnhuwelijk zoals uiteengezet door het Hof van Justitie.

De verwerende partij kon in casu geen toepassing maken van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek om de gezinshereniging te weigeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.”

De Raad besliste dus expliciet dat *“toepassing diende te worden gemaakt van de gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting hiervan naar nationaal recht”*.

Hoewel de verzoekende partij op 10 februari 2020 een visumaanvraag gezinshereniging indiende om haar vermeende echtgenote, mevrouw A. K. F., erkend vluchteling, te vervoegen in België, en dit op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing geen toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maar wel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert bovendien dat *“gezien geen conforme huwelijksakte voorgelegd + enkel kopie → visum MVV art 9 (B17)”*.

De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer terecht aan dat de artikelen 11, § 1, en 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet precies de situatie viseren waarin het familielid van de erkende vluchteling/subsidiar beschermde niet in de mogelijkheid is om officiële documenten voor te leggen. Zij wijst er ook op dat deze regeling de omzetting vormt van artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en dat de lidstaten de verplichting hebben om een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de andere bewijsmiddelen (Hof van Justitie van de Europese Unie, nr. C-635/17 van 13 maart 2019; Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014), 3 april 2014). Het kwam de verwerende partij dan ook toe zich een oordeel te vellen over dat huwelijk.

Door het verzoek om gezinshereniging af te wijzen zonder over te gaan tot een beoordeling van de *“andere geldige bewijzen”* overeenkomstig artikel 12bis §§ 5 en 6, schendt de bestreden beslissing de

formele motiveringsplicht *iuncto* artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat de verwerende partij door in de bestreden beslissing te motiveren dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast omdat er geen conforme huwelijksakte werd voorgelegd, eveneens het gezag van gewijsde van arrest nr. 250 273 van de Raad van 2 maart 2021 heeft geschonden, in die zin dat de Raad in dat arrest van oordeel was dat *in casu* toepassing dient te worden gemaakt van de gezinsherenigingsrichtlijn en de omzetting hiervan naar nationaal recht.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan voorgaande bespreking niets af. Voor zover de verwerende partij in de nota met opmerkingen poogt te argumenteren dat er gegronde redenen zouden zijn om het huwelijk niet te aanvaarden, kan de Raad enkel vaststellen dat het hier gaat om een *a-posteriori* motivering die niet in de bestreden beslissing is terug te vinden.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2021 wordt vernietigd wat betreft de weigering van de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU